

Из „Сапфиреният залив“, Холи Мартин

За част от секундата на Ария ѝ се стори, че очите на Ноа грейнаха, когато я видя, и че дори не забелязва колко е кална – той не можеше да откъсне поглед от нея.

Тя не знаеше какво да му каже. Искаше да му се разкрещи и да го прегърне едновременно. Някога бяха приятели и това сега ѝ липсваше, но не беше сигурна, че иска пак да се сприятеляват. Така или иначе, ако очакваше от него да ѝ даде професионален съвет за хотела, трябваше да поддържа само професионални отношения.

– Радвам се да те видя – рече Ноа. – Как си?

– Добре – отвърна кратко тя.

Настъпи мълчание.

За бога, държаха се толкова сковано и официално!

Напрежението тегнеше във въздуха, докато най-сетне Ноа не въздъхна и каза:

– Нищо няма да е същото тук, след като баща ти вече го няма.

– Да. Мисля за това всеки ден – отвърна Ария. – Хотелът е толкова тих без него. Татко му придаваше облик. Толкова ми липсва!

Ноа направи крачка, понечи да я прегърне, но се отказа.

– Отново приеми съболезнованията ми, Ария. Той беше чудесен човек.

– Да, беше. – Тя направи пауза. – Знаел си, че е болен. Нали разговаряхте в деня, в който ти си замина.

– Да – потвърди Ноа. – Но не можех да ти кажа. Той искаше да прекара малко време с трите си дъщери.

Ария кимна.

– Ти затова ли си тръгна така?

Ноа сякаш търсеше думите, затова му трябваше време, преди да отговори:

– Не заминах, защото ми каза, че умира.

– А защо тогава?

Ария съжали, че го попита. Не искаше да се държи враждебно още с пристигането му. Можеше поне да го почака да си разопакова багажа. Но изведнъж ѝ се прииска да получи отговор на въпросите си, макар да беше уверила Кендра, че Ноа не я интересува повече. Как биха могли да имат професионални отношения след всичко, което се случи помежду им!

Точно тогава уоки-токито ѝ звънна.

– Ноа Кембъл пристигна – изчурулика ясно Тили. Тя не знаеше, че Ария е с него и добави: – Хайде, пригответи се!

Той повдигна учудено вежди, Ария се изчерви, а Тили продължи:

– Разгледах снимките му в Гугъл. Голям красавец е! На живо сигурно е още по-секси!

– Ноа не можа да прикрие усмивката си. – Костюмът му стои като излят! Не харесвам мъже с костюми, защото всички изглеждат някак еднакви, но неговият не може да прикрие колко е мъжествен! Какви бедра само! Виждала ли си ги?

Ария потърси бутона за изключване на уоки-токито, преди да е станало още по-лошо, но Тили беше в стихията си:

– Разбирам защо се вълнуваш толкова, задето се върна – той прилича на бог.

Ария най-сетне успя да спре уоки-токито. И двамата мълчаха.

– Не съм се вълнувала – побърза да уточни тя. – Просто...

Ноа махна едно листенце от косата ѝ и рече:

– Нямах нетърпение да те... – да се върна тук – побърза да се поправи той. – Диамантения остров винаги е бил много специален за мен.

Допирът му накара сърцето ѝ да подскочи, а думите застинаха на устата ѝ.

– Ще останеш един месец, нали?

– Така възнамерявам. Но може и по-дълго.

Обикновено оставаше само за няколко дни и отговорът му сега я учуди.

– Защо?

– Имам... малко работа – отвърна неопределено той.

Каква ли работа го беше довела тук? На острова имаше само няколко магазина, а ресторантите не представляваха интерес за бизнесмен като него. Освен ако нямаше среща с някого.

Той плъзна поглед по роклята ѝ и Ария видя на устните му едва забележима усмивка.

– Госпожице Филипс, каква прекрасна рокля! Нов модел на блатно зомби?

Тя се усмихна, но обръщението не ѝ допадна. *Госпожица Филипс?* Никога досега не я бе наричал така. За него тя винаги е била Ария. Може би това беше началото на бизнес отношенията им? Против волята си, тя изпита разочарование.

– Ами аз... разхождах едно куче... – отвърна неубедително.

Но пак я огледа.

– Жалко за роклята. Беше една от онези рокли, с които те харесвах най-много.

Сърцето ѝ подскочи. Той помнеше целувката и роклята! Ноа продължи да се взира в нея още малко, после отстъпи крачка назад и попита:

– Госпожице Филипс, трябва да поговорим. Ще вечеряте ли с мен днес?

Отново се обръщаше към нея с фамилията ѝ и това не ѝ вещаеше нищо добро. Изглежда, така поставяше граница помежду им и слагаше край на предишните им отношения. Навярно щяха да вечерят на същото място, на което навремето той официално я заряза – малко странно, при положение че изобщо не бяха ставали двойка.

Тя прочисти гърлото си, преди да отговори:

– Не мисля, че е необходимо, *господин Кембъл*.

Чул тона ѝ, той вдигна вежди и настоя:

– О, напротив, необходимо е.

Ария се приближи и продължи по-тихо, макар наоколо да нямаше никого:

– Разбирам, че съжеляваш за целувката, а и че не желаеш да си правя каквито и да било илюзии. Знам какво означаваше целувката за теб. Беше грешка.

Той се намръщи.

– Мога да те уверя, че изобщо не съжелявам... Ядосан съм, че така и нямахме възможност да довършим започнатото. Но никога не съм съжелявал, че те целунах.

Сърцето ѝ щеше да изскочи. Той не съжеляваше за целувката!

– И все пак замина.

Ноа въздъхна.

– Случи се нещо, което... ми попречи да продължа каквато и да е връзка с теб. Ако вечеряш с мен довечера, ще ти обясня всичко. Ела в апартамента ми, за да говорим на спокойствие. Ще поръчаме вечеря. Какво ще кажеш за осем часа?

Защо настояваше да останат насаме? Дали не се надяваше да продължат оттам, докъдето бяха стигнали? Тя нямаше да спи с него. Беше я целунал, а после си бе заминал. Защо отново се появяваше в живота ѝ? Много пъти си беше представяла какво е да спи с Ноа Кембъл. Беше познала страстта на целувката му и си беше представяла какво е да прекара нощта в прегръдките му. Но това беше абсурдно. Може би наистина я канеше само да поговорят. Така или иначе, Ария държеше да получи обяснение и вечерята ѝ даваше възможност да намери отговор на всичките си въпроси.

– В осем е добре.

– Чудесно! – Той направи пауза, сякаш се канеше да добави още нещо, но после отстъпи назад и каза само: – Май трябва да се регистрирам.

Взе си куфара и ѝ направи път да мине. Влязоха в хотела и Тили зяпна, когато видя калната и мокра Ария. Клоувър надникна от офиса си и се засмя с глас. За щастие наоколо нямаше други хора.

– Какво се е случило?

– Снежко ме събори, докато гонеше една катерица.

– Снежко кучето ти ли е? – попита Ноа.

– Не моето. На гостенка на хотела е.

– Значи предлагате и услугата разхождане на куче?

– Не, но тя ме помоли.

Ария държеше гостите да са доволни, но някои прекаляваха с желанията си.

Ноа отново насочи вниманието си към Тили на рецепцията. Тя едва успя да овладее възхищението си към този получовек-полубог и записа данните му в хотелската книга. Ноа с нищо не показва, че е я чул как се превъзнася по уоки-токито. Размени няколко думи с Клоувър и се обърна пак към Ария:

– До осем.

Тя кимна и си пое дъх чак когато го видя да се отправя към асансьора.